

Sygn. akt II Ka 139/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

11 września 2020 r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Robert Rafał Kwieciński

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Magdaleny Intrys prokuratora Prokuratury Rejonowej w Koninie

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2020 r.

sprawy **J. W. (1)**

oskarżonej z art. 284§2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Turku

z dnia 2 marca 2020 r. sygn. akt II K 365/18

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. **Zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w wysokości 20 złotych oraz opłatę za to postępowanie w kwocie 180 złotych.**

Robert Rafał Kwieciński

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 139/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

o.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Turku z dnia 02 marca 2020r., sygn. akt II K 365/18

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiężle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>I. Na podstawie art. 438 pkt. 2 k.p.k. obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na ich treść a mianowicie naruszenie przez Sąd I instancji:</p> <p>1. Art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów:</p> <p>- najdalej idącym zarzutem wadliwej oceny dowodów, jest całkowite pominięcie i wadliwa ocena przez sąd I instancji kwestii konieczności wypłaty środków pieniężnych z rachunku rady rodziców przez dwie osoby tj. przez J. W. (1) i J. W. (2) a ta okoliczność winna być kluczowym faktem dla oceny przebiegu zdarzeń, co sąd w całości pominął,</p> <p>- sąd nie odniósł się do poszczególnych dowodów przedłożonych jako załącznik przez oskarżoną, które stanowiły dowody wykazujące niepodważalne fakty, jako że J. W. (1) wykladała na poszczególne okoliczności swoje środki pieniężne nie mogąc dokonywać za każdym razem poboru z rachunku wobec braku dyspozycyjności J. W. (2),</p> <p>- sąd wielokrotnie przypisuje wiarę świadkowi J. W. (2) w sytuacji, gdy od początku wiadomo było, jaki ten świadek ma interes w obciążaniu oskarżonej. Oczywistym jest, że musiała ona przesunąć od początku w zeznaniach swoich odpowiedzialność na J. W. (1), gdyż to ten świadek wraz z oskarżoną</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p>Niezasadny</p> <p>Niezasadny</p>

dokonywał wszystkich wypłat z rachunku z rachunku bankowego a jakoś – co najbardziej istotne uchylił się od odpowiedzialności – wykorzystując sytuację narodzin dziecka J. W. (1) (w dacie składania zawiadomienia) oraz jak wskazuje J. W. (1) ścisłej współpracy J. (...)z osoba składającą zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa – świadkiem M.. Tylko ta okoliczność spowodowała jak podaje J. W. (1) współpracę dyrektor szkoły M. z J. W. (2) – i jak dowiedziała się ówczesna podejrzewana (obecnie oskarżona) okoliczności skierowania zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa przez dyrektor M. skierowane było jedynie (...), z pominięciem J. W. (2), która w zamian od początku do końca postępowania obciążała oskarżoną (chroniąc swoją osobę) co stało w sprzeczności z zebrany materiał dowodowy – co Sąd w całości pominął i w ogóle nie zważył na tę okoliczność. Zresztą co wynika wprost z osobowego materiału dowodowego osobą najbardziej aktywną po stronie oskarżycielek posiłkowych była J. W. (2) - lecz sądu I instancji okoliczność interesu świadka w takim zachowaniu umknęła,

- wyjaśnień oskarżonej poprzez odmowę ich wiarygodności w całym zakresie w zakresie przebiegu zdarzeń, podczas gdy wyjaśnienia oskarżonej były szczere i konsekwentne a nadto korelowały z prawdziwą wersją wydarzeń , jaka miała miejsce przez cały okres jej działalności w radzie rodziców, co winno prowadzić do wniosku o braku ukierunkowania działania oskarżonej na jakiegokolwiek przywłaszczenie. Sąd w uzasadnieniu dyskredytuje wiarę oskarżonej twierdząc, że oskarżona

nie wyklądała swoich środków pieniężnych na zakupy i powstaje pytanie jak ten pogląd Sądu I instancji należy odnieść do jej wyjaśnień (oskarżonej) oraz dowodów potwierdzających tę okoliczność – choćby zeznań nauczycieli, którzy wskazywali, że otrzymywali gotówkę od J. W. (2) – tu sąd tych okoliczności nie przytoczył a są to kluczowe kwestie dla oceny zachowania oskarżonej. To samo tyczy się innego finansowania takich jak „dmuchańce” czy klubu sportowego skoczek oraz zakupów na bieżące okoliczności (pożegnanie księdza w parafii, konkursy itp.),

- całkowite pominięcie przedłożonych przez oskarżoną potwierdzeń transakcji – o czym szerzej poniżej – zaś w tym już miejscu należy wskazać, że sąd całkowicie pominął te dowody i wskazał, że na podstawie zeznań świadków wina oskarżonej jest oczywista, podczas gdy dokumenty te świadczą wprost o braku winy a tym bardziej zamiaru bezpośredniego w zakresie zarzucanych czynów a nadto dokumenty wprost obalają twierdzenia świadków w osobach oskarżycielek posiłkowych,

- bez całkowitej oceny sąd pozostawił także całokształt okoliczności, jakie opisywała oskarżona J. W. (1) o jej działalności i podejmowanych inicjatywach na rzecz dzieci (uczniów szkoły oraz samej szkoły), sąd kompletnie pominął jej zaangażowanie i chęć pomocy w każdym zakresie i na każdej płaszczyźnie dzieciom, i tym samym uczniom co obala w całości niezbędny dla skazania – zamiar. Zresztą sąd I instancji w uzasadnieniu w ogóle niezbędnego elementu zamiaru i to

bezpośredniego w żaden sposób nie tłumaczy bo co oczywiste nie jest w stanie,

- nie bez oceny powinno pozostawać także, że J. W. (1) przewodnicząca (...) była od 2012 roku corocznie składając sprawozdania i podczas gdy dokonywała wypłaty z własnych środków nikt nie miał o to żadnych pretensji, wszyscy akceptowali prowadzoną dotychczas praktykę w działalności (...). Poza tym okoliczności podnoszone przez świadków co rzekomego przywłaszczenia stoją w sprzeczności choćby z dotychczas prowadzona działalnością i praktyką w której znajdowało się właśnie jak to ujęła oskarżona „wykładanie pieniędzy ze środków własnych” zaś pieniądze o których mowa w akcie oskarżenia stanowiły późniejsze potrącenie długu przez oskarżoną. Nikt nie kwestionował tego, że J. W. (1) z własnych środków wpłacała na różne cele i różne zakupy a cała jej działalność związana była za każdym razem z działalnością szkoły o czym szczegółowo poniżej i o czym świadczy całokształt okoliczności opisanych i przedstawionych w postaci dokumentów przez J. W. (3) a nie – tak jak postąpił sąd bazowanie na „skłóconych z oskarżoną świadkach”,

- sąd nie odniósł się także do kwestii, kiedy to oskarżona przejęła konto należące do (...) ze stanem 200 zł i dokonywała ona wszelkich starań by łączyć środki wedle potrzeb szkoły . żaden ze świadków także – podobnie jak sąd nie odniósł się do kwestii zorganizowania 100-lecie szkoły i braku środków wówczas na koncie (...) poszukiwania sponsorów i częściowego wyłożenia środków pieniężnych przez J. W. (1) na ten

cel. O okolicznościach tych wiedzieli doskonale świadkowie – W., W. iC.

- sąd także pominął (co wskazano powyżej), że aby pobrać pieniądze z konta (...)zawsze potrzebne były dwie osoby i pieniądze z tego konta pobierała oskarżona i J. W. (2) w Banku (...) w M. Oddział we W. oraz nie odniósł się do okoliczności, że J. W. (2) nie mogła dopasować się do dyspozycyjności oskarżonej i wówczas niemal zmuszała J. W. (1) do wykładania swoich środków pieniężnych niemal uniemożliwiając by stałą realizacją pomocy rady rodziców , a taka była w zasadzie przy każdej okoliczności,

- jeśli chodzi o pierwszy zarzut, to z niewiadomych przyczyn sąd odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonej w zakresie w jakim wskazywała, że przekazała z własnych środków zaliczkę na paczki dla dzieci w wysokości 3.000 zł w sklepie (...) u P. P. a i przyczyną tego było znów to, że J. W. (2) wtedy nie pasowało, żeby jechać do banku po pieniądze rady rodziców i oskarżona zapłaciła ze swoich środków – okoliczność ta wydaje się być oczywista w świetle znajdującego się w aktach sprawy potwierdzenia wpłaty zaliczki z 14.12.2015r. na kwotę 3.393,70 zł i braku wpłaty w tym dniu jakiegokolwiek kwoty z konta Rady,

- sąd pominął także sporządzone przez sekretarzy szkoły informacje o wypłatach. W tym zakresie wskazać należy, że oskarżona otrzymała kwotę 9.730,00 zł w dniu 14.01.2016r. od A. P. i K. P. i taką kwotę oskarżona otrzymała, taka właśnie kwota została jej przekazana a nie w wysokości przewyższającej 11 tys zł i w tym zakresie nie zostało wykazane , że

to J. W. (1) dokonała jakiegokolwiek przywłaszczenia, albowiem to nie ona zebrała pieniądze a je odebrała w podanej przez nią wysokości, w tym zakresie brak jest dowodów, gdyż wiele osób w tym dniu gotówkę tę posiadało. Tutaj J. W. (1) od początku twierdziła, że sekretariat szkoły przedkłada wadliwe dokumenty, które mogły odzwierciedlać ostatecznie zebraną kwotę (ale dopiero po dopłatach późniejszych przez rodziców dzieci, które to wpłaty były z opóźnieniem). Uzasadnienie wyroku w tej kwestii odnosi się do początkowej fazy procesu karnego, gdzie kłamliwie świadek M. zaprzeczała późniejszym wpłatom (po terminie) przez rodziców. Dopiero podczas zeznań nauczycieli okoliczności te zostały potwierdzone przez nauczycieli, że owszem były sytuację, w których niektóre wpłaty na (...)dokonywane były długo po terminie – zaś pierwotnie przekazywana kwota nie mogła być w ostatecznie zebranej wysokości. O później dokonywanych wpłatach świadczyły również „zapiski” J. W. (1) (jedna z nich złożona do akt). Kwestia ta w całości obaliła rzekome wyliczenia sekretariatu o przekazanych kwotach J. W. w pierwszej dacie. Nie mogło być takiej kwoty bo wpłaty od rodziców dzieci na tzw. (...) wpływały z opóźnieniem, nie wytrzymuje krytyki natomiast, że Sąd w żaden sposób nie odniósł się do przedłożonych nieprawdziwych twierdzeń a nawet sporządzonych o ile tak można nazwać „wewnętrznych dokumentów” szkoły,

- odnośnie zarzutu z dnia 8.09.2016r. to sąd pominął, że J. W. (1) tego dnia za zgodą J. W. pobrała kolejną transzę należnych pieniędzy w kwocie 2600,00 zł. Żeby

te pieniądze pobrać musiały być obie obecne. Wówczas J. W. (2) nie miała żadnych uwag. Jeśli chodzi więc o kwotę 2600 z 08.09.2016r. to oczywistym jest że musiało być z niej pokryte wcześniejsze wydatki m.in. na konkursy ponieważ jak wiadomo rok szkolny zaczyna się 1 września więc raczej nic innego nie mogło być pokryte , zaś skoro ktokolwiek miał wątpliwości to czemu nikt wcześniej nie zrobił zarzutów, z resztą J. W. zawsze była przy wypłatach i wiedziała jaki jest cel tych wypłat,

- sąd nie dokonał oceny także tej okoliczności i twierdzeń oskarżonej w zakresie w jakim wskazywała, że w dniu 9.11.2016r. robiła również swoje opłaty w banku. Przelew ten był faktycznie omyłkowy i było to jedyne zawinienie J. W. (1) co przyznała wprost w swoich wyjaśnieniach na początku procesu,

- kolejną kwestią jest niewyjaśniony piknik. Powszechnie wiadomo, że organizacja pikniku charytatywnego nigdy nie wiązała się z zarobkiem dla szkoły jak i rady rodziców, a po za tym nigdy nie było żadnych składek poza jedną składką na choinkę lecz te robiły klasy żeby wszystkie dzieci miały jednakowy posiłek i z tego co udało się oskarżonej ustalić to takie składki na choinkę są do dziś. Piknik charytatywny był na rzecz poparzonego M. i całe uzyskane kwoty były przeznaczone na niego, również jeśli chodzi o piknik to koszt był ok 5000 zł , które jako wykorzystane nie mogły wrócić na rachunek (...) dopiero później oskarżona wpłaciła te kwoty ze swoich środków co szczegółowo omawiała w wyjaśnieniach. O braku składek na piknik zeznał świadek K. oraz wyjaśniała oskarżona zaś J. W. oczywiście konsekwentnie wskazywała całkowicie kłamliwie o

składkach – przedkładając co sąd w całości pominął listę składek z innego okresu i tu po raz kolejny wprowadzono Sąd I instancji w błąd – co całkowicie wadliwie zostało pominięte,

- jeśli chodzi o biegi sponsorowane przez Radę to była to tradycja, którą zapoczątkowały już poprzednie (...), a oskarżona tylko kontynuowała na co zawsze się zgadzała (...), z resztą ich dzieci też chętnie brały w nich udział bo były fajne nagrody. Po za tym świadczą o tym artykuły ze stron które już były przedkładane do kiedy były biegi. Sam prezes koła sportowego okoliczności te potwierdzał. Wręcz za absurd należy uznać niepamięć władz szkoły o okolicznościach finansowania klubu sportowego jak działo się tak przez lata;

2. naruszenie art. 170 § 1 pkt. 2 i 5 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie K. W. i G. W. na okoliczność kto wystawiał dmuchane zamki na pikniku charytatywnym dotyczącym ucznia M. S. na pikniku w 2014r. na okoliczność jak we wniosku i sposobu rozliczenia tej usługi oraz oddalenie wniosku o zwrócenie się do Urzędu Gminy o nadesłanie kopii faktury nr (...) na kwotę 500 zł wraz z potwierdzeniem przelewu za te fakturę na okoliczność zweryfikowania jaka usługa była wykonywana za te kwotę oraz wniosku o odroczenie terminu rozprawy w celu przedłożenia do akt sprawy fotografii z pikniku charytatywnego dotyczącego M. S. celem zobrazowania jakie tzw. dmuchańce były wykorzystywane w tym przedsięwzięciu, uznając, że okoliczności na które dowody te miałyby być przeprowadzone nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia

w sprawie albo zostały już wykazane zgodnie z wnioskiem obrońcy a kolejne zgłaszanie wniosków dowodowych zmierza ewidentnie do przedłużenia postępowania w sprawie, podczas gdy wnioski te miały w sposób bezpośredni zmierzać do ustalenia, kolejnych kłamliwych twierdzeń oskarżycielek. Oddalenie tego wniosku pozbawiło oskarżoną obalenia twierdzeń odnośnie zamków dmuchanych oraz kwot jakie zostały przekazane za te usługi. Sam brak wystawienia rachunku co znów źle ocenił Sąd nie świadczy o braku takiej usługi i o braku zapłaty. Sąd jednoznacznie przyjął wadliwą i zresztą sprzeczną ze stanem faktycznym wersję. Zresztą z przedłożonych do akt sprawy załączników i fotografii pikniku – jednoznacznie wynika obecność zamków dmuchanych a te należały do wnioskowanych świadków;

3. Art. 4 k.p.k. poprzez wydanie orzeczenia wyłącznie w oparciu o okoliczności niekorzystne dla oskarżonej przy jednoczesnym całkowitym pominięciu dowodów, okoliczności i pojawiających się w niniejszej sprawie wątpliwości, co do winy oskarżonej, które nota bene przez pryzmat art. 5 k.p.k. winny być rozstrzygane na korzyść oskarżonej, a których w niniejszej sprawie jest całe mnóstwo.

Powyższe natomiast doprowadziło do błędnej wykładni art. 284 § 2 k.k. poprzez uznanie, że w obliczu zgromadzonego materiału dowodowego oskarżona dopuściła się dokonania zarzucanego czynu w sposób bezpośredni i zamierzony, podczas gdy całokształt okoliczności opisywanych przez oskarżoną i znajdujących się w aktach sprawy przedłożonych

	<p>przez nią dokumentów i przede wszystkim zaangażowanie oskarżonej w działalność rady rodziców – jako jedynej, w żadnym zakresie nie wskazywał na bezpośrednie i zamierzone działanie w celu przywłaszczenia pieniędzy. Dla przypisania sprawcy odpowiedzialności za przestępstwo przywłaszczenia konieczne było ustalenie, że działa z bezpośrednim zamiarem przywłaszczenia sobie danej rzeczy. Samo ustalenie, że oskarżona obowiązana była m.in. dokonywać corocznych sprawozdań, które winny być podpisywane nie tylko przez nią i nie tylko okazywane radzie rodziców do wglądu nie wystarcza do ustalenia, iż zamiarem oskarżonej go było przywłaszczenie pieniędzy.</p> <p>II. na podstawie art. 438 pkt. 4 k.p.k. rażąca niewspółmierność kary w postaci wymierzenia oskarżonej za zarzucany czyn kary 8 miesięcy pozbawienia wolności z zawieszeniem, w sytuacji gdy ocena zachowania, zamiar i waga czynu, działanie przez oskarżoną – co nie było kwestionowane przez tyle lat na rzecz dobra dzieci – nie uzasadniają wymierzenia tak surowej kary,</p> <p>III. Sąd za działalność oskarżonej gdzie przez tyle lat niosła pomoc obciążył ją kosztami postępowania w całości nie bacząc na jej stan zdrowia zamiast takiego obciążania zaniechać.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd odwoławczy w toku kontroli apelacyjnej nie dopatrył się uchybień w ocenie dowodów, którą przeprowadził Sąd I instancji.</p>		

Ocena dowodów przeprowadzonych w toku postępowania pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 k.p.k.), gdyż została poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy.

Sąd wydał wyrok na podstawie analizy całokształtu ujawnionych w toku postępowania okoliczności, mających znaczenie dla przedmiotowego rozstrzygnięcia, wobec czego ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie uchybia treści art. 410 k.p.k.

Wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy Sąd I instancji dokonał prawidłowej analizy całokształtu zachowania się oskarżonej, w tym również podnoszonej okoliczności dotyczącej wypłaty środków przez dwie osoby, tj. oskarżoną i świadka J. W. (6), przy czym z zeznań J. W. (2) wynika bezspornie, iż nigdy nie miała miejsca sytuacja, by oskarżonej odmówiła pójścia do banku w celu wypłaty środków. Ponadto podkreślić należy, iż członkowie (...) zaprzeczali w toku postępowania tak przygotowawczego, jak i sądowego, by oskarżona kiedykolwiek informowała ich o wykładaniu przez siebie własnych, prywatnych pieniędzy na jakikolwiek cel. Okoliczność ta, w ocenie sądu odwoławczego, nie znalazła potwierdzenia w zgromadzonym w niniejszej sprawie materiale dowodowym.

Nie ma racji skarżący obrońca wskazując, iż Sąd I instancji dokonał błędnej analizy zeznań świadka J. W. (2) uznając je

za w pełni wiarygodne. Relacja tego świadka znalazła przecież potwierdzenie nie tylko w zeznaniach pozostałych członków (...), ale także rzeczowym materiałem dowodowy. Ponadto zeznania J. W. (2) były przekonujące i wysoce prawdopodobne w świetle zasad doświadczenia życiowego. Świadek mogła podpisywać dokumenty działając w zaufaniu do oskarżonej. Ponadto żaden z przelewów nie został dokonany na korzyść, czy też na spłatę zobowiązań J. W. (2), jak miało to miejsce w odniesieniu do oskarżonej, która ze środków rady rodziców spłacała nawet swoje długi komornicze, próbując to wyjaśnić w sposób nieprzekonujący, a wręcz naiwny, sprzeczny z zasadami logiki.

Tym samym w oparciu właśnie o zeznania świadków, którzy należeli do (...), a także przedłożone przez oskarżycielki i ich pełnomocnika dokumenty, nie sposób było zaakceptować wersji przedstawianej przez oskarżoną jako wiarygodną.

Ponadto Sąd I instancji wziął pod uwagę przy ustalaniu stanu faktycznego faktury, rachunki, sprawozdania i inne dokumenty przedkładane licznie przez oskarżoną, jednak kwoty z przedłożonych faktur czy rachunków w żaden sposób nie korelowały z kwotami zawartymi w zarzutach wobec oskarżonej, a sama oskarżona nie umiała w sposób logiczny i konsekwentny nieścisłości tych wyjaśnić. Nie potrafiła wskazać precyzyjnie jaki to sumy wydała na cele związane z działaniem (...) z własnych środków, tak aby kwoty te odpowiadały wypłaconym przez nią środkom z rachunku bankowego.

Nie ma racji również obrońca podnosząc, iż sąd nie wziął pod

uwagę wieloletniego zaangażowania oskarżonej w działalność szkoły i na rzecz dzieci, jednak nie może umknąć uwadze sądu odwoławczego, iż nawet takie wieloletnie działanie na rzecz szkoły nie uprawniało oskarżonej do przywłaszczenia poszczególnych kwot i w żaden sposób, nawet w najmniejszym stopniu nie może usprawiedliwiać karalnego zachowania się oskarżonej. Oskarżona postępowała bowiem ze środkami (...) tak jakby to były jej własne fundusze, nie rozliczała się z wypłat i przelewów na własne zobowiązania, a przecież oczywiste jest, że mając pod nadzorem cudze pieniądze należy dochować szczególnej staranności i skrupulatności.

W dalszej kolejności zaprzeczyć należy twierdzeniom obrońcy, jakoby nikomu z członków Rady w latach sprawowania przez oskarżoną funkcji Przewodniczącej tej Rady nie przeszkadzało, że wymieniona pokrywała wypłaty z własnych środków. Zauważyć bowiem należy, iż przesłuchani w sprawie świadkowie konsekwentnie twierdzili, iż o takiej praktyce nie mieli wiedzy, a i oskarżona nigdy ich o takich działaniach nie informowała. Sąd również w sposób dokładny odniósł się do przedłożonych przez oskarżoną do sprawy sprawozdań za lata 2014, 2015, 2016, 2017 r., uznając je za niewiarygodne, bowiem nie były znane wcześniej członkom Rady, a także nie znalazły żadnego potwierdzenia w innych dokumentach.

Dla odpowiedzialności karnej oskarżonej za zarzucane czyny, zdaniem Sądu odwoławczego nie ma znaczenia kwestia przejęcia konta

należącego do (...)ze stanem 200 zł, czy też zorganizowania 100-lecia szkoły.

Rację ma skarżący obrońca, iż do wypłaty środków z konta należącego do (...) potrzebna była obecność 2 członków. Jednak to w żaden sposób nie wyklucza możliwości popełnienia przez oskarżoną zarzucanych jej czynów, zwłaszcza iż z zeznań członków (...) wynika, iż oskarżoną zawsze miała wypełnione już dokumenty potrzebne do wypłaty tych środków i ustnie jedynie informowała ich o celu wypłaty, a pieniądze zabierała. Natomiast właśnie z uwagi na wieloletnie piastowanie tej funkcji i tak licznie podnoszone zaangażowanie i oddanie się oskarżonej działalności szkolnej powodowało, iż pozostali członkowie darzyli oskarżoną zaufaniem.

Odnosząc się do kwestii zarzutu dotyczącego zaliczki na paczki dla dzieci w kwocie 3000 zł to zgodzić należy się z Sądem I instancji, iż przeczą twierdzeniom oskarżonej zeznania świadków z (...), a ponadto zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci tak paragonu fiskalnego jak i faktury VAT wystawionego przez sprzedawcę P. P. na kwotę łączną 6577,20 zł. Ponadto co istotne właśnie taka kwota została wypłacona z rachunku (...) w dniu 23.02.2015 r. Ponadto z informacji P. P. i zeznań świadka M. W. wynika, że dokumenty przedłożone przez oskarżoną dotyczące rzekomych zaliczek na paczki dla dzieci potwierdzały po prostu nieprawdę, zaliczki takie nie były wpłacane, a oskarżona nie wahała się użyć takich dowodów nawet w toku procesu sądowego (Vide: k. 154-155, 167-168, 277-279).

Nie budzi również wątpliwości sądu kwestia przekazania oskarżonej w dniu 14.01.2016r. kwoty 11.140 zł. Na powyższe ustalenie pozwalają przede wszystkim zeznania K. Ż., a także dokument w postaci spisu wpłaty na Komitet Rodzicielski w roku szkolnym 2016/2017r (k.152-153). Przy czym brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia wersji oskarżonej, iż dostała kwotę mniejszą, bowiem częściowo wpłaty na (...) uiszczane są z dużym opóźnieniem. Odnośnie zdarzenia z dnia 6 grudnia 2016 r. kwota 11.620 zł została skorygowana przez sąd w oparciu o zgromadzone dowody – przyjęto 11.140 zł, natomiast w zakresie zarzutu I aktu oskarżenia nie było podstaw do zmiany wymienionej w nim kwoty.

Analogicznie należy traktować zarzuty obrońcy w zakresie pobrania przez oskarżoną kwoty 2600 zł w dniu 8.09.2016r. Owszem przy wypłacie była świadek J. W. (2), jednak podkreślić należy, iż nie zgłaszała żadnych uwag do wypłaty tej kwoty, bowiem oskarżona poinformowała ją, że jest to kwota przeznaczona na remont szkoły i zakup farby. Jeszcze raz podkreślić należy, że oskarżona J. W. (1) nigdy nie informowała członków (...) o wykładaniu przez nią jakichkolwiek środków własnych.

Nie budzi wątpliwości Sądu II instancji także kwestia dokonania przelewu przez oskarżoną na konto komornika z tytułu postępowania egzekucyjnego prowadzonego wobec oskarżonej J. W. (1). Przy czym – na co wyżej już wskazano – całkowicie niewiarygodne jest twierdzenie oskarżonej, jakoby przelewu tego dokonała jedynie omyłkowo. Zauważyć też trzeba, że

wymieniona początkowo twierdziła, iż była to opłata z tytułu kary umownej na rzecz Związku (...).

Sąd Okręgowy nie ma również żadnych zastrzeżeń co do ustaleń Sądu I instancji w zakresie organizacji pikniku charytatywnego. Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił na ustalenie, iż koszt zorganizowania pikniku wyniósł ok. 3500 zł, a nie jak twierdziła oskarżona 5000 zł. Przy czym kwota ta została pokryta zarówno z konta (...), jak i składek dzieci. Nie ma racji skarżący obrońca twierdząc, że zeznania świadka K. nie pozwalają na ustalenie, iż faktycznie na piknik organizowana była jakakolwiek składka. Świadek K. nie wykluczył tego, a jedynie okoliczności tej nie pamiętał.

Niezasadne są także zarzuty obrońcy w zakresie ustaleń dotyczących (...) Klubu (...). Zebrany w sprawie materiał dowody pozwolił na ustalenie, iż faktycznie z (...) finansowane były dwukrotnie turnieje piłkarskie. Brak jest jednak jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że oskarżona z własnych środków finansowała tenże Klub. Co prawda świadkowie F. B. i G. G. wskazywali, że otrzymali w latach 2014r -2016 wsparcie finansowe od (...) w kwotach 2000 zł, 1056 zł, 700 zł i przedłożyli na tę okoliczność oświadczenie wystawione na prośbę oskarżonej. Jednak podkreślić należy, że powyższe twierdzenia nie znalazły żadnego odzwierciedlenia w dokumentacji księgowej klubu, ponadto świadkowie twierdzili, że wszelkie rachunki i faktury za dokonywane na rachunek (...) rzeczy przekazywane były oskarżonej, a ta jednak takowymi fakturami czy rachunkami nie dysponowała.

Wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy Sąd I instancji nie dopuścił się naruszenia art. 170 § 1 pkt. 2 i 5 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie K. W. i G. W. oraz oddalenie wniosku o zwrócenie się do Urzędu Gminy o nadesłanie kopii faktury nr (...)r. okoliczności, które miały być udowodnione nie miały bowiem żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

W ocenie sądu odwoławczego, nie ma żadnych wątpliwości, iż oskarżona J. W. (1) swoim zachowaniem wypełniła wszystkie znamiona przestępstwa z art. 284 § 2 k.k., środkami należącymi do (...) dysponowała ona bowiem jak własnymi. Wynika to jednoznacznie z całego materiału dowodowego, zarówno osobowego, jaki i dokumentów.

Z kolei w odniesieniu do twierdzeń obrońcy o pojawiających się w sprawie wątpliwościach dotyczących sprawstwa oskarżonej, które winny zostać rozstrzygnięte na jej korzyść wskazać należy, iż nie można stawiać w sposób uzasadniony zarzutu naruszenia zasady in dubio pro reo, powołując się na wątpliwości samej "strony" co do treści ustaleń faktycznych, wymowy dowodów, czy też sposobu interpretacji przepisów prawa. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz z art. 5 § 2 k.p.k. nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale tylko to, czy sąd orzekający w sprawie rzeczywiście powziął wątpliwości w tym zakresie i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonej. A zatem w sytuacji, gdy konkretne ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów,

nie można mówić o naruszeniu zasady domniemania niewinności. Na gruncie niniejszej sprawy, Sąd I instancji słusznie uznał, iż nie zachodzą jakiegokolwiek wątpliwości w zakresie tego, że oskarżona J. W. (1) swoim zachowaniem wyczerpała wszystkie znamiona zarzucanego jej przestępstwa. W ocenie sądu okręgowego w niniejszej sprawie brak jakichkolwiek dowodów potwierdzających wersję wydarzeń przedstawianą przez oskarżoną.

Również zarzut apelacji, dotyczący rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonej okazał się niezasadny. Wskazać należy, że zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, „gdy kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Niewspółmierność więc zachodzi wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzona za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należycie stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary (wyrok SN z dnia 11 kwietnia 1985 roku, V KRN 178/85).

Zgodnie z art. 438 pkt 4 k.p.k. ta niewspółmierność kary musi być „rażąca”, bowiem w ramach tej przyczyny odwoławczej chodzi o różnice ocen o charakterze zasadniczym.

Uznać należy, że Sąd Rejonowy przy wyborze kary i jej wymiarze, wbrew twierdzeniom obrońcy, przeprowadził wszelkie te

dowody, które leżały u podstaw rozstrzygnięcia w przedmiocie wymiaru kary względem oskarżonej, a swoje stanowisko w tym przedmiocie należycie uzasadnił. Sąd odwoławczy stanowisko to podziela. Niewątpliwie bowiem ustalone okoliczności przedmiotowe i podmiotowe przypisanego oskarżonej czynu, a także prezentowane przez wymienioną właściwości i warunki osobiste powodują że niepodobna jest skutecznie wywodzić, że wymierzona oskarżonej kara razi surowością. Jakiegokolwiek łagodzenie wymierzonej kary nie znajduje należytego oparcia pośród zasad i dyrektyw wymiaru kary określonych w treści art. 53 k.k.

Biorąc pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, brak było również podstaw do warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonej J. W. (1). Sąd I instancji wymierzając karę dokonał prawidłowej analizy tak okoliczności obciążających, jak i łagodzących. W szczególności należy wziąć pod uwagę wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, a także motywację i sposób zachowania się sprawcy oraz wysokość wyrządzonej przestępstwem szkody, która dla takich placówek jak edukacyjne jest znaczna. Sąd I instancji doszedł do słusznego przekonania, iż jedynie kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania będzie adekwatne do stopnia winy i społecznej szkodliwości, a także spełni swoją rolę zarówno zapobiegawcza, jak i wychowawczą.

W przypadku oskarżonej J. W. (1) Sąd I instancji ustalił w sposób indywidualny w stosunku do sprawcy wymiar i rodzaj orzeczonej

kary, mając na uwadze fakt, by dolegliwość wymierzonej kary nie przekroczyła stopnia przypisanej sprawcy czynu zabronionego winy. Sąd słusznie przyjął, że kara 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 1 rok jest karą odpowiednią, wymierzoną przecież w dolnej granicy ustawowego zagrożenia

Zdaniem Sądu Odwoławczego, orzeczona przez Sąd Rejonowy kara jest karą współmierną do stopnia społecznej szkodliwości, przypisanego oskarżonej czynu, nie przekracza stopnia winy sprawcy. Ponadto w ocenie Sądu Odwoławczego, orzeczona kara spełni cele prewencyjne wobec oskarżonej, jak również da zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Wniosek

- zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu,
- uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania wobec niewyjaśnienia wszelkich okoliczności sprawy,
- ewentualnie z ostrożności procesowej – o zmianę zaskarżonego wyroku i warunkowe umorzenie postępowania

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutów zawartych w apelacji i uznał, iż zarówno sprawstwo i wina, jak i orzeczona kara ocenione zostały przez Sąd I instancji prawidłowo, a wszelkie okoliczności sprawy zostały wystarczająco wyjaśnione w toku przewodu sądowego.</p>	
---	--

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>0.1 Sprawstwo i wina oskarżonej, a także orzeczona kara</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Sprawstwo i wina oskarżonej oraz orzeczona kara zostały prawidłowo ustalone w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy, a także właściwie umotywowane w pisemnym uzasadnieniu wyroku Sądu i instancji.</p>	
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>

Zwiąże o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia	
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. Sąd Odwoławczy zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w wysokości 20 zł. Nadto na podstawie art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył oskarżonej opłatę w kwocie 180 zł.

7. PODPIS
Robert Rafał Kwieciński

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Kara , wina i sprawstwo	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	
# na niekorzyść		

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana